

Arrest

nr. 339 238 van 12 januari 2026
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. HUBERT
Regentschapsstraat 23
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Vietnamese nationaliteit te zijn, op 4 juni 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 mei 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 16 juni 2025 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 november 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. ALLYNS.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat P. HUBERT verschijnt voor de verzoekende partij. Verwerende partij is niet verschenen, noch vertegenwoordigd.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partij (hierna: verzoekster), die stelt over de Vietnamese nationaliteit te beschikken, komt volgens haar verklaringen op 12 juni 2024 aan in België en dient op 6 september 2024 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoekster op 15 oktober 2024 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

1.3. Op 14 april 2025 wordt verzoekster gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. Op 9 mei 2025 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoekster een beslissing "verzoek kennelijk ongegrond". Deze beslissing betreft de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Vietnamese nationaliteit te bezitten en katholiek te zijn. U bent geboren in Quan Phong dorp, in de stad Ba-Don van de provincie Quang Binh.

Uw ex- man en uzelf verdienen niet veel geld. U wilde naar het buitenland gaan om te werken en meer geld te verdienen om uw kinderen te onderhouden. Uw ouders leenden geld bij de bank en van buitenaf (u weet niet bij wie of wat) om uw reis naar het buitenland te bekostigen.

U verliet Vietnam begin juni 2024 met uw eigen paspoort. U kwam aan in België op 12 juni 2024 en diende op 6 september 2024 een verzoek tot internationale bescherming in. Ter ondersteuning van uw verzoek legde u geen documenten neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst stelt het Commissariaat-generaal vast dat de door u aangehaalde redenen voor uw vertrek uit Vietnam, met name het gegeven dat uzelf en uw ex- man niet genoeg geld verdienen en uw ouders schulden hebben bij de bank en onbekende personen/instanties (u weet niet bij wie of wat) om uw reis naar het buitenland te bekostigen om te kunnen werken (zie notities CGVS, 14 april 2025, p. 8), louter van socio-economische (en eventueel interpersoonlijke) aard zijn en als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag, dat voorziet in internationale bescherming voor personen die hun land van herkomst zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging omwille van hun ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of hun behoren tot een bepaalde sociale groep. U bevestigde dan ook Vietnam te hebben verlaten omwille van economische redenen (CGVS, p. 8). U haalt verder geen andere redenen voor uw vertrek aan (CGVS, p. 8).

Evenmin zijn er redenen om u, op basis van de door u aangehaalde vluchtmotieven, de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U hebt immers niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst, en wel om volgende redenen.

Immers wist u uw identiteit niet aan te tonen. Tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS (Vragenlijst CGVS, 10 oktober 2024, p. 1), en op het persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 4) werd u nochtans nadrukkelijk gewezen op het belang van deze documenten. Zo is de identiteit van een verzoeker om internationale bescherming een essentieel element in dit verzoek én kan van een verzoeker verwacht worden dat die er alles aan doet om zijn identiteit zo goed mogelijk te staven. U legt dan ook geen enkel identiteitsdocument neer. Betreffende uw paspoort verklaarde u stereotiep deze te hebben kwijtgespeeld op de trein naar België (CGVS, p. 3). U heeft het verlies hiervan nooit aangegeven bij desbetreffende autoriteiten (CGVS, p. 3) waardoor dit niets meer is dan een blote bewering. Een kopie heeft u niet (CGVS, p. 4). Uw Vietnamese identiteitskaart liet u achter in Vietnam waardoor een kopie werd gevraagd (CGVS, p. 4) geen onredelijke vraag aangezien u in contact bent met uw familie (CGVS, p. 5). Een kopie zou echter niet mogelijk zijn omdat u de nieuwe Vietnamese identiteitskaart nog niet hebt ontvangen (CGVS, p. 4) een bevreemdende en ontoereikende verklaring. Het ontbreken van een geldig, origineel en authentiek identiteitsbewijs houdt initieel een negatieve indicatie in met betrekking tot uw geloofwaardigheid, daar u het CGVS geen duidelijk zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt.

Verder weet u niet bij wie uw ouders schulden hebben. Naast de lening bij de bank leenden uw ouders elders geld (CGVS, p. 8). Meermaals gevraagd bij wie of wat ze het geld leenden kon u hierop niet antwoorden (CGVS, p. 8) waardoor hier geen vrees kan worden vastgesteld. U heeft bovendien geen enkel bewijs voor deze leningen waardoor dit niets meer is dan een blote bewering (CGVS, p. 9).

Tot slot dient te worden opgemerkt dat u pas laattijdig een eerste verzoek om internationale bescherming ingediend hebt. Zo kwam u aan in België in juni 2024, maar diende u pas een asielaanvraag in op 6 september 2024 (CGVS, p. 7). Hiernaar gevraagd zei u dat u geen asiel kon aanvragen aangezien u geen verblijfsadres had (CGVS, p. 7) wat geen afdoende verklaring is aangezien u asiel kan aanvragen zonder een vast adres. Een dergelijke houding kan dan ook maar moeilijk in overeenstemming worden gebracht met het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiare Bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich zo snel mogelijk zou wenden tot de bevoegde autoriteiten om aldus internationale bescherming voor diezelfde vrees te krijgen. Bovendien legde u zelf geen enkel begin van bewijs neer ter staving van uw reisweg (paspoort, tickets, foto's, ...) naar Europa terwijl hiernaar gevraagd werd (CGVS, p. 7). Dergelijke gebrekkige verklaringen doen vermoeden dat u op een andere manier en wellicht een ander moment zou hebben gereisd, dan u beweert.

Volledigheidshalve wenst het CGVS nog toe te voegen dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat u bij terugkeer naar Vietnam geen netwerk zou hebben om op terug te vallen. Zo verblijven uw ouders, kinderen, twee zussen en broer nog steeds in Vietnam (CGVS, p. 5) (Verklaring DVZ, 10 oktober 2024, vraag 18).

U legt geen enkel document neer die bovenstaande appreciatie kan wijzigen.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. Bovendien blijkt uit een volledig en ten gronde onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming dat u, bij het voorleggen van uw verzoek om internationale bescherming en het uiteenzetten van de feiten, enkel aangelegenheden aan de orde heeft gesteld die niet ter zake doen om uit te maken of u in aanmerking komt voor internationale bescherming. In toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), bepaalt als volgt: “Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365).

3. Het verzoekschrift

3.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 57/6/1, § 2 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van “de overduidelijke beoordelingsvergissing”, van “de algemene beginselen van zorgvuldigheid en behoorlijk bestuur” en van “de afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen”.

3.1.1. Verzoekster betoogt dat het CGVS haar vluchtmotieven ten onrechte als louter economisch heeft geïnterpreteerd en daarbij de context van geweld en bedreigingen in verband met haar status als gescheiden en schuldbeladen vrouw in een patriarchale samenleving miskent. Zij verwijst naar rechtspraak van het Hof van Justitie, met name in de zaken C-608/22 en C-621/21, en stelt dat een opeenstapeling van discriminerende maatregelen tegen vrouwen vervolging kan vormen, en dat vrouwen een “*sociale groep*” kunnen vormen wanneer zij wegens hun geslacht aan fysiek of mentaal geweld worden blootgesteld.

Verzoekster meent dat de beoordeling van het CGVS oppervlakkig is en geen rekening houdt met het genderperspectief, de culturele context van herkomst noch met het structureel geweld waarmee vrouwelijke migranten uit rurale gebieden in Vietnam worden geconfronteerd. Het CGVS negeert volgens verzoekster de cumulatieve impact van stigmatisering, schuldenlast en genderdiscriminatie.

Zij preciseert vervolgens dat zij afkomstig is uit het dorp Quan Phong, gelegen in de stad Ba-Don (provincie Quang Binh), een landelijke regio met structurele armoede en beperkte toegang tot openbare diensten. Zij verwijst naar het Wereldrapport 2024 van Human Rights Watch en stelt dat hieruit blijkt dat geweld tegen vrouwen alomtegenwoordig is in Vietnam. Zij voert aan dat deze moeilijke socio-economische context vrouwen blootstelt aan meerdere vormen van discriminatie en geweld, zowel binnen de familiale sfeer als in de samenleving in het algemeen. Zij wijst erop dat zij als gescheiden alleenstaande moeder de financiële lasten droeg en leningen heeft afgesloten bij informele netwerken, vaak gelinkt aan criminele groeperingen, en dat het onvermogen om deze schulden terug te betalen haar blootstelt aan ernstige bedreigingen, zonder mogelijkheid tot beroep op lokale autoriteiten, die volgens haar in dergelijke situaties vaak medeplichtig of onverschillig zijn. Zij stelt dat dit gebrek aan staatsbescherming samenhangt met het feit dat vrouwen in Vietnam vaak als inferieur worden beschouwd.

3.1.2. Verzoekster betwist dat het ontbreken van identiteitsdocumenten haar geloofwaardigheid kan aantasten. Zij meent dat het belangrijk is om haar reisweg te plaatsen binnen de gekende context van migratierouters van Vietnamese onderdanen naar Europa. Zij vervolgt dat zij Vietnam begin juni 2024 verliet met paspoort en visum voor Hongarije, dat zij via Qatar naar Hongarije reisde, en dat zij haar paspoort verloor terwijl zij sliep op de trein tussen Hongarije en België. Zij verwijst naar de landeninformatie vervat in het administratief dossier (de COI Focus *Vietnam. Corruptie en documentenfraude*, 2021) en voert aan dat Vietnamese migranten vaak gelijkaardige routes nemen via een derde land zoals Qatar, en dat dergelijke reizen meestal georganiseerd worden door netwerken van mensensmokkelaars en gefinancierd via schulden. Zij stelt dat het verlies, het achterlaten of afgeven van documenten in die context veelvuldig voorkomt en niet automatisch als ongeloofwaardigheid mag worden geïnterpreteerd, en dat haar verklaringen met betrekking tot de hoge reiskost van 14.000 EUR, het gebruik van een contactpersoon, en haar beperkte kennis van de tussenstappen, overeenstemmen met gekende migratiepatronen van Vietnamese burgers.

3.1.3. Verzoekster voert aan dat zij in Hongarije geen asiel aanvraag wegens de reputatie van het Hongaarse asielsysteem en haar vrees om zonder adequate beoordeling te worden teruggestuurd. Zij stelt dat “*de redelijkheid van de termijn*” moet worden beoordeeld in het licht van haar aankomstomstandigheden, het migratieparcours, haar isolement en haar psychologische toestand, en dat er geen aanwijzing is van misbruik of vertraging. Zij verwijst naar rapporten van Amnesty International, het UNHCR en de EUAA en betoogt dat België geen Dublin-overdrachten naar Hongarije meer organiseert wegens ernstige tekortkomingen op het vlak van bescherming van asielzoekers in dit land, zodat het volgens haar incoherent en juridisch ongegrond is om haar tegen te werpen dat zij in Hongarije geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Bijgevolg kan dit element volgens verzoekster geen afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van haar vrees.

3.1.4. Verzoekster benadrukt dat zij een coherent en gedetailleerd verslag van haar reis heeft verstrekt, en stelt dat deze coherentie en precisie essentiële elementen zijn voor de beoordeling van de geloofwaardigheid van haar asielrelaas. Zij vervolgt dat de termijn tussen haar aankomst in België op 12 juni 2024 en de indiening van haar verzoek om internationale bescherming op 6 september 2024 in de juiste context moet worden geplaatst. Zij onderstreept hierbij dat zij een alleenstaande recent gescheiden vrouw is zonder sociaal netwerk in Europa, zonder identiteitsdocumenten en zonder juridische kennis, en dat zij niet wist dat asiel ook zonder domicilie kon worden aangevraagd. Zij stelt dat zij haar aanvraag indiende zodra zij over de juiste informatie beschikte en dat deze omstandigheden niet mogen worden gebruikt om haar geloofwaardigheid te ondermijnen, maar moeten worden erkend als indicatoren van haar kwetsbare positie.

3.1.5. Verzoekster besluit dat haar status als gescheiden vrouw, alleenstaande moeder, schuldbeladen en zonder bescherming in een patriarchale samenleving haar bijzonder kwetsbaar maakt voor vervolging.

3.2. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van “*de overduidelijke beoordelingsverginging*”, van “*de algemene*

beginselen van zorgvuldigheid en behoorlijk bestuur” en van “*de afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen*”.

3.2.1. Verzoekster voert aan dat haar situatie bij een eventuele terugkeer naar Vietnam wordt gekenmerkt door een bijzondere kwetsbaarheid, bestaande uit sociale stigmatisering van terugkerende vrouwen zonder succeservaring, intense economische druk door schulden en gemeenschapsdruk en sociaal isolement, vooral in een conservatieve regio als Ba-Don. Zij stelt dat deze omstandigheden leiden tot een psychisch en sociaal destructieve situatie, die door de Vietnamese staat niet wordt opgevangen of erkend, aangezien er geen enkele vorm van begeleiding of re-integratiebeleid bestaat voor terugkerende vrouwelijke migranten. Onder verwijzing naar rapporten van UNHCR en Human Rights Watch voert verzoekster aan dat dergelijke vrouwen bij terugkeer een reëel risico lopen op gewelddadige schuldinning door informele kredietverstrekkers, publieke vernedering en uitsluiting door familie en gemeenschap, alsook op nieuwe uitbuiting of “*gedwongen heremigratie*”. Zij meent dat haar situatie kadert in een ruim gedocumenteerde context en verwijst daarbij naar en citeert uit het Myria-evaluatieverslag 2022, “*Mensenhandel. Trapped by debt*”, waarin wordt uiteengezet dat vele Vietnamezen zich diep in de schulden steken om Europa te bereiken, dat zij vervolgens de opgelopen schuld moeten terugbetalen en dat zij alzo in situaties van uitbuiting en mensenhandel terechtkomen.

3.2.2. Verzoekster voert tot slot aan dat het CGVS haar verzoek om internationale bescherming manifest ongegrond heeft verklaard omdat er volgens het CGVS geen reëel risico zou bestaan, maar dat deze benadering het gender- en contextspecifieke karakter van haar problematiek miskent. Zij stelt dat het CGVS daarbij geen rekening heeft gehouden met de armoede en de sterke sociale controle in Ba-Don, noch met haar psychosociale schade en kwetsbaarheid. Volgens verzoekster heeft het CGVS aldus de verplichting tot een individuele en op haar profiel afgestemde beoordeling miskend, zoals vereist door artikel 4 van Richtlijn 2011/95/EU.

3.3. Verzoekster vraagt in hoofdorde om de bestreden beslissing te hervormen en haar te erkennen als vluchteling, in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en haar de “*subsidiare bescherming van vluchteling*” toe te kennen.

3.4. Verzoekster voegt geen nieuwe stukken toe ter ondersteuning van haar verzoekschrift.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de vaststellingen of motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van verzoekende partij daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘*beoordeling van feiten en omstandigheden*’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

4.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling van het beroep

5.1. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Waar verzoekster de schending van “*de algemene beginselen van zorgvuldigheid en behoorlijk bestuur*” aanvoert, wijst de Raad erop dat hem meerdere beginselen van behoorlijk bestuur gekend zijn en het verzoekster toekomt duidelijk uiteen te zetten welke andere beginselen van behoorlijk bestuur zij, naast het zorgvuldigheidsbeginsel, geschonden acht en waarom. De loutere verwijzing naar “*de algemene beginselen van behoorlijk bestuur*” biedt geen voldoende duidelijke omschrijving van de rechtsregel die verzoekster geschonden acht. Dit onderdeel van de aangevoerde middelen is dan ook niet ontvankelijk.

5.2. Motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/1, § 2, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming van verzoekster kennelijk ongegrond is, omdat verzoekster bij de indiening van haar verzoek om internationale bescherming alleen aangelegenheden aan de orde heeft gesteld die niet ter zake doen om uit te maken of zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. Daartoe wordt in de bestreden beslissing uiteengezet dat (i) de door verzoekster aangehaalde redenen voor haar vertrek uit Vietnam, met name het feit dat zij en haar ex-echtgenoot onvoldoende inkomsten hadden en dat haar ouders schulden aangingen om haar reis naar Europa te financieren, louter socio-economisch van aard zijn en als dusdanig geen verband houden met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet; (ii) verzoekster geen enkel element aanbrengt waaruit een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet kan blijken, nu (a) zij geen documenten heeft voorgelegd ter staving van haar identiteit, waarbij haar verklaring dat zij haar paspoort zou hebben verloren tijdens de reis naar België als een blote bewering wordt beschouwd aangezien zij hiervan geen aangifte heeft gedaan, en zij ook geen kopie van haar Vietnamese identiteitskaart heeft neergelegd, terwijl zij nog in contact staat met haar familie; (b) zij haar verklaringen omtrent de financiële schulden van haar ouders niet aannemelijk heeft gemaakt, daar zij niet kan preciseren bij wie deze schulden werden aangegaan, buiten een lening bij de bank, en zij geen enkel begin van bewijs ter staving van het bestaan ervan voorlegt, zodat ook deze verklaringen als louter blote beweringen worden beschouwd; (c) zij haar verzoek om internationale bescherming laattijdig heeft ingediend, aangezien zij reeds in juni 2024 in België aankwam maar pas op 6 september 2024 een dergelijk verzoek indiende, en zij hier geen afdoende verklaring voor kan geven; en (d) zij geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd ter staving van haar reisweg naar Europa; (iii) uit haar verklaringen niet blijkt dat zij bij terugkeer naar Vietnam verstoken zou zijn van enig familiaal of sociaal netwerk, nu haar ouders, kinderen, twee zussen en haar broer daar nog verblijven; en (iv) zij geen documenten heeft neergelegd die van aard zijn om de voorgaande vaststellingen te weerleggen. Op grond van het geheel van deze elementen wordt haar zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd en wordt haar verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1, § 2, van de Vreemdelingenwet als kennelijk ongegrond beschouwd.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt bovendien dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet wordt derhalve niet aannemelijk gemaakt.

5.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.3.1. Verzoekster verklaart de Vietnamese nationaliteit te hebben, en geboren en getogen te zijn in Ba-Don, gelegen in de provincie Quang Binh (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, notities persoonlijk onderhoud van 14 april 2025 (hierna: NPO CGVS), p. 5). Zij verklaart Vietnam begin juni 2024 te hebben verlaten en op 12 juni 2024 in België te zijn aangekomen (NPO CGVS, p. 6-7). Zij verklaart haar land van herkomst te hebben verlaten omdat ze onvoldoende inkomsten had om in het onderhoud van haar kinderen te kunnen voorzien en dat zij daarom in het buitenland wilde gaan werken (NPO CVVS, p. 8). Ter financiering van haar reis naar Europa zouden haar ouders geld hebben geleend bij een bank en bij andere, niet nader geïdentificeerde personen of instanties (NPO CGVS, p. 8-9). Verzoekster verklaarde een beschermingsverzoek in te dienen zodat zij kan werken, en geld naar Vietnam kan sturen om zou haar ouders te helpen voor haar kinderen te zorgen (NPO CGVS, p. 8). Ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming legde verzoekster geen documenten neer.

5.3.2. Verzoekster dient om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aan te tonen dat zij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalde gronden, te weten haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of haar politieke overtuiging. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de door verzoekster aangehaalde redenen voor vertrek uit haar land van herkomst — met name dat zij Vietnam verlaten heeft om in het buitenland te gaan werken om zo meer geld te verdienen en dat haar ouders schulden zijn aangegaan om haar reis te bekostigen— van louter socio-economische aard zijn en geen verband houden met één van de voormelde criteria en bijgevolg niet kunnen worden aanzien als 'vervolging' in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

5.3.3. Thans voert verzoekster in haar verzoekschrift dat haar vluchtmotieven niet louter economisch van aard zijn, en dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van haar nood aan internationale bescherming onvoldoende rekening zou hebben gehouden met haar profiel van alleenstaande, gescheiden en schuldbeladen vrouw en de patriarchale context in Vietnam. Zij beroept zich in dit verband op de rechtspraak van het Hof van Justitie, met name de arresten in de zaken C-621/21 en C-608/22. Zij verwijst naar het Wereldrapport 2024 van Human Rights Watch en stelt dat hieruit blijkt dat geweld tegen vrouwen alomtegenwoordig is in Vietnam *“waarbij bijna 63% van de vrouwen één of meerdere vormen van geweld heeft ondergaan gedurende hun leven.”* Zij voert aan dat de moeilijke socio-economische context in Vietnam vrouwen blootstelt aan meerdere vormen van discriminatie en geweld, zowel binnen de familiale sfeer als in de samenleving in het algemeen. Zij wijst erop dat zij als gescheiden alleenstaande moeder de financiële lasten droeg en leningen heeft afgesloten bij informele netwerken, vaak gelinkt aan criminele groeperingen, en dat het onvermogen om deze schulden terug te betalen haar blootstelt aan ernstige bedreigingen, zonder mogelijkheid tot beroep op lokale autoriteiten die volgens haar in dergelijke situatie vaak medeplichtig of onverschillig zijn. Zij stelt dat dit gebrek aan staatsbescherming samenhangt met het feit dat vrouwen in Vietnam vaak als inferieur worden beschouwd.

De Raad benadrukt vooreerst dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat zij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn verzoek om internationale bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Van een verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag dan ook worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald bij artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De verzoeker om internationale bescherming dient dit zo volledig, correct en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135).

De Raad stelt vast dat verzoekster consequent heeft verklaard dat zij een verzoek om internationale bescherming indiende omdat zij in België wilde kunnen werken om geld te verdienen en dit naar Vietnam te sturen, een verklaring die zij ter terechtzitting overigens andermaal uitdrukkelijk herhaalde. Zowel tijdens haar gehoor bij de DVZ, als tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS werd aan verzoekster uitdrukkelijk gevraagd of zij nog andere vertrekmotieven had, waarop zij telkens negatief antwoordde (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Vragenlijst CGVS d.d. 10 oktober 2024, p. 2, vraag 5; NPO CGVS, p. 8-9). Nooit eerder doorheen haar asielprocedure heeft verzoekster aangevoerd het slachtoffer te zijn geweest van fysiek, seksueel of huiselijk geweld, noch heeft zij aangehaald dat zij omwille van haar geslacht, haar echtscheiding of haar familiale situatie het voorwerp zou zijn geweest van bedreigingen, intimidatie of andere concrete vormen van geweld. Nergens in de stukken vervat in het administratief dossier leest de Raad dat verzoekster heeft verklaard problemen te ondervinden of te vrezen omwille van haar hoedanigheid van gescheiden vrouw, noch heeft zij aangevoerd dat zij niet zou kunnen steunen op enig familiaal of sociaal netwerk in Vietnam. Integendeel, zij verklaarde nog steeds in contact te staan met haar ouders, kinderen, zussen en broer die allen nog steeds in Vietnam verblijven (NPO CGVS, p. 5). Evenmin heeft zij verklaard

problemen te hebben ondervonden met, of verstoken te zijn van de bescherming van, de Vietnamese autoriteiten. Ook haar huidige bewering dat zij schulden zou hebben aangegaan bij informele netwerken die gelinkt zouden zijn aan criminele groeperingen en dat zij hierdoor aan ernstige bedreigingen dreigt te worden blootgesteld, vindt geen steun in de stukken vervat in het administratief dossier. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt immers dat verzoekster enkel verklaarde dat zij, toen zij nog samen was met haar ex-echtgenoot, occasioneel geld leende van burens en vrienden, en dat het haar ouders zouden zijn die later een lening zouden hebben afgesloten om haar reis te financieren (NPO CGVS, p. 8-9).

Dat verzoekster, na te zijn geconfronteerd met een negatieve beslissing van het Commissariaat-generaal, plots, en dit zonder afdoende verklaring, stelt een nood te hebben aan internationale bescherming omwille van *“haar status als gescheiden vrouw, alleenstaande moeder, schuldbeladen en zonder bescherming in een patriarchale samenleving”*, en vervolgens het Commissariaat-generaal verwijt haar situatie niet afdoende te hebben onderzocht, is dan ook bezwaarlijk ernstig en kan niet worden aanvaard, te meer nu verzoekster geenszins aannemelijk maakt waarom zij deze asielmotieven niet eerder in de procedure heeft kunnen aanbrengen. Dit klemt des te meer nu verzoekster zich niet de minste moeite getroost om de nieuw aangevoerde nood aan internationale bescherming ook maar enigszins te concretiseren. Zij beperkt zich tot een verwijzing naar algemene landeninformatie, doch brengt geen enkel concreet en op haar persoon betrokken feit of element aan dat in haar hoofde zou wijzen op het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Zij haalt geen problemen aan die zij in het verleden zou hebben gekend omwille van haar geslacht, haar status van gescheiden vrouw en/of alleenstaande moeder, noch reikt zij enig element aan dat zou kunnen duiden op (mogelijke) problemen bij terugkeer naar Vietnam. Verzoekster toont niet *in concreto* aan dat, waar, wanneer, waarom en in welke omstandigheden zij ten gevolge van haar geslacht en/of burgerlijke staat problemen zou dreigen te ondervinden in haar land van herkomst en in dit kader verstoken zou blijven van de bescherming van haar nationale autoriteiten. De verwijzing in het verzoekschrift naar een rapport van Human Rights Watch volstaat hiertoe niet, te meer verzoekster het rapport op selectieve en ongenueanceerde wijze weergeeft. De Raad stelt immers vast dat verzoekster in haar verzoekschrift aanhaalt dat uit voormeld rapport blijkt dat geweld tegen vrouwen *“alomtegenwoordig”* zou zijn in Vietnam en dat *“bijna 63% van de vrouwen één of meerdere vormen van geweld heeft ondergaan gedurende hun leven”*, doch dat dit geen correcte weergave vormt van de desbetreffende landeninformatie. Uit het door verzoekster aangehaalde rapport van Human Rights Watch blijkt immers dat het genoemde percentage betrekking heeft op vrouwen die gedurende hun leven één of meerdere vormen van geweld en controlerend gedrag vanwege hun echtgenoot of partner hebben ondervonden. Door het geciteerde cijfer los te koppelen van de context waarin het wordt gehanteerd en dit voor te stellen als een algemene vaststelling over geweld tegen vrouwen in Vietnam, geeft verzoekster een onjuiste voorstelling van de situatie van vrouwen in haar land van herkomst, wat de Raad allerminst ernstig acht. Verder leest de Raad, in tegenstelling tot wat verzoekster thans voorhoudt, nergens in voormeld rapport dat vrouwen in Vietnam als inferieur worden beschouwd.

5.3.4. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

5.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie in hoofde van verzoeker kan worden afgeleid.

5.4.2. In zoverre verzoekster zich, wat het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 b) van de Vreemdelingenwet betreft, op de bovenvermelde vertrekmotieven beroept, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze oordeelt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij omwille van de schulden van haar ouders een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Vooreerst wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat verzoekster nalaat enig begin van bewijs neer te leggen betreffende haar identiteit: *“Immers wist u uw identiteit niet aan te tonen. Tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS (Vragenlijst CGVS, 10 oktober 2024, p. 1), en op het persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 4) werd u nochtans nadrukkelijk gewezen op het belang van deze documenten. Zo is de identiteit van een verzoeker om internationale bescherming een essentieel element in dit verzoek én kan van een verzoeker verwacht worden dat die er alles aan doet om zijn identiteit zo goed mogelijk te staven. U legt dan ook geen enkel identiteitsdocument neer. Betreffende uw paspoort verklaarde u stereotiep deze te hebben kwijtgespeeld op de trein naar België (CGVS, p. 3). U heeft het verlies hiervan nooit aangegeven bij desbetreffende autoriteiten (CGVS, p. 3) waardoor dit niets meer is dan een blote bewering. Een kopie heeft u niet (CGVS, p. 4). Uw Vietnamese identiteitskaart liet u achter in Vietnam waardoor een kopie werd gevraagd (CGVS, p. 4) geen onredelijke vraag aangezien u in contact bent met uw*

familie (CGVS, p. 5). Een kopie zou echter niet mogelijk zijn omdat u de nieuwe Vietnamese identiteitskaart nog niet hebt ontvangen (CGVS, p. 4) een bevreemdende en ontoereikende verklaring. Het ontbreken van een geldig, origineel en authentiek identiteitsbewijs houdt initieel een negatieve indicatie in met betrekking tot uw geloofwaardigheid, daar u het CGVS geen duidelijk zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt.” Met de loutere volharding in haar verklaringen dat haar documenten werden gestolen tijdens de treinreis naar België en het betoog dat haar verklaringen kenmerkend zijn voor migratiepraktijken van Vietnamezen die Europa proberen te bereiken met hulp van tussenpersonen, brengt verzoekster geen dienstige elementen bij die een afdoende verklaring kunnen bieden voor het ontbreken van haar identiteitsdocumenten, hetgeen dan ook afbreuk doet aan haar algemene geloofwaardigheid.

Verder wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat verzoekster er geenszins in slaagt aannemelijk te maken dat haar ouders financiële schulden zijn aangegaan, nu zij geen enkel begin van bewijs neerlegt dat het bestaan (of de terugbetaling) van deze schulden kan staven, en zij niet kan preciseren bij wie haar ouders, naast de bank, schulden hebben aangegaan. De desbetreffende motieven van de bestreden beslissing zijn deugdelijk en pertinent en worden, aangezien verzoekster deze geheel ongemoeid laat, door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De ernst en geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekster worden voorts wel degelijk ondermijnd door de vaststelling dat zij sinds 12 juni 2024 in België verblijft doch slechts op 6 september 2024, i.e. bijna drie maanden na haar aankomst in België, een beschermingsverzoek heeft ingediend. Het talmen van verzoekster om bescherming te zoeken, getuigt bezwaarlijk van een reëel risico op ernstige schade en toont aan dat zij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Het betoog van verzoekster dat zij er niet van op de hoogte was dat zij een verzoek om internationale bescherming kon indienen zonder over een vast adres te beschikken, kan niet vergoelijken waarom verzoekster nagelaten heeft onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer zij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Van een persoon die daadwerkelijk een risico het lijden van ernstige schade loopt in haar land van herkomst kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij blijk geeft van de nodige diligentie en zo snel mogelijk informatie inwint betreffende de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Dat verzoekster als *“alleenstaande recent gescheiden vrouw (...) zonder sociaal netwerk in Europa, zonder identiteitsdocumenten en zonder juridische kennis”* er wel in slaagt om op een verblijfadres in België te bekomen, doch niet op relatief korte termijn zou kunnen achterhalen dat het beschikken over een domicilie geen voorwaarde betreft om een verzoek in te dienen, acht de Raad niet aannemelijk. Dient er bovendien op te worden gewezen dat uit verzoeksters eigen verklaringen onmiskenbaar blijkt dat haar komst naar België en de indiening van haar verzoek om internationale bescherming in hoofdzaak werden ingegeven door de wens om hier te kunnen werken. Zo verklaarde zij uitdrukkelijk geen verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend tijdens haar reis doorheen Europa omdat zij naar België wilde komen om hier te werken en omdat zij begreep dat een asielaanvraag haar zou toelaten om te werken en over verblijfsdocumenten te beschikken (NPO CGVS, p. 7). Dat verzoekster aldus verklaart een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend met het oog op het verkrijgen van toegang tot de arbeidsmarkt, staat haaks op het bestaan van een acute nood aan internationale bescherming en ondergraaft in aanzienlijke mate de geloofwaardigheid van haar beweerde vrees. Een dergelijke houding is geenszins te verzoenen met het bestaan van een reëel risico op ernstige schade.

De Raad merkt op dat de commissaris-generaal verzoekster geenszins verwijt geen verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend in Hongarije, zodat het betoog van verzoekster met betrekking het gebrek aan effectieve bescherming van asielzoekers in Hongarije niet dienstig is.

In de mate dat verzoekster aanvoert dat zij bij een terugkeer naar Vietnam gediscrimineerd zal worden omdat zij als een mislukking zal worden gezien nu zij zal terugkeren *“zonder succeservaring”* stelt de Raad vast dat nergens uit verzoeksters verklaringen, zoals afgelegd op de zetel van het CGVS, blijkt dat zij vreest gediscrimineerd of gestigmatiseerd te worden indien zij met lege handen zou terugkeren naar Vietnam. In zoverre verzoekster verwijst naar het evaluatieverslag *“Mensenhandel. Trapped by debt”* van Myria van 2022 waaruit blijkt dat vele Vietnamezen schulden aangaan voor hun reis naar Europa en vervolgens de opgelopen schuld dienen te betalen en alzo terechtkomen in situaties van uitbuiting en mensenhandel, dient de Raad eveneens vast te stellen dat verzoekster nooit eerder tijdens haar asielprocedure aangaf het slachtoffer te zijn van uitbuiting en/of mensenhandel. De Raad herhaalt en benadrukt dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn verzoek om internationale bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Van een verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag dan ook worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor

vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald bij artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De verzoeker om internationale bescherming dient dit zo volledig, correct en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135).

Verzoekster maakt voorts geenszins aannemelijk dat Vietnamese migranten die terugkeren zonder financiële middelen sociaal gestigmatiseerd en/of gediscrimineerd worden. Geen van de door haar aangehaalde rapporten heeft immers betrekking op de situatie van Vietnamese onderdanen die terugkeren na een migratietraject in het buitenland. Waar verzoekster verwijst naar het UNHCR Global Report 2023, en meer in het bijzonder naar het hoofdstuk "*Voluntary Repatriation and Sustainable Reintegration*", kan de Raad slechts vaststellen dat noch dit rapport in het algemeen, noch dit hoofdstuk in het bijzonder specifieke informatie over Vietnam bevat. Hetzelfde geldt voor de algemene webpagina van UNHCR betreffende re-integratie. Het door verzoekster aangehaalde rapport van Human Rights Watch, getiteld "*World Report 2025: Vietnam*", schetst enkel een algemeen beeld van de mensenrechtensituatie in Vietnam in 2024, en maakt geen melding van problemen waarmee (vrouwelijke) migranten die terugkeren naar Vietnam zouden worden geconfronteerd. Ook het rapport van Human Rights Watch getiteld "*No Country for #MeToo*" van 24 januari 2025 bevat geen informatie aangaande de problematiek en de situatie van migranten die terugkeren vanuit het buitenland.

Verzoekster brengt in haar verzoekschrift voorts geen concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat zij het slachtoffer zou zijn van uitbuiting en/ of mensenhandel. De loutere verwijzing naar informatie van algemene aard over mensenhandel volstaat allerminst om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dit reëel risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft desbetreffend in gebreke.

5.4.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Vietnam actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

5.4.4. Gelet op het voormelde, toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Vietnam een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

5.5. Waar verzoekster doorheen haar verzoekschrift impliciet doch zeker aanvoert dat zij onvoldoende op bescherming van haar nationale autoriteiten kan rekenen, wijst de Raad er op dat vermits er, gelet op de voorgaande vaststellingen, niet wordt aangetoond dat zij bij terugkeer naar Vietnam een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in Vietnam irrelevant is.

5.6. In acht genomen wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in haar conclusie dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en evenmin in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, en dat haar verzoek om internationale bescherming, met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet, kennelijk ongegrond is.

5.7. Waar verzoekster aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht haar beslissingen op zorgvuldige wijze voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitevinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten en kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Vietnamees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en haar beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

5.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen "*overduidelijke beoordelingsvergissing*" kan worden ontwaard.. Evenmin blijkt dat er essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft niet

aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend zesentwintig door:

K. ALLYNS, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

K. ALLYNS